

спалата земя, тая феерична игра на звездитѣ се превръщаше въ нѣкакъвъ тихъ и таинственъ говоръ, въ нечуто съзвучие и пѣсенъ на небето.

Бѣше студено, не можеше да се ези и ние слѣзохме отъ конетѣ. Отпредъ, на самото чело на колоната, вървѣхме азъ и моятъ приятель, подпоручикъ Рандевъ. Отъ десетина дни бѣха ни омръзнали вече непрекъснатитѣ и еднообразни учения изъ безлюднитѣ полета, и неочакваниятъ походъ въ тая чудна нощъ ни вълнуваше и радваше. Приказвахме безспиръ и тоя пжтъ не вече за възможната, бждеща война. Рандевъ ми разказваше за една нова опера, която той скоро гледалъ нѣкъде въ нѣмско. Това бѣ тжжна пасторална драма на прости и наивни, но съ силни и девствени души, планинци. Овчари нѣкъде изъ Бохемскитѣ гори. Той разказваше хубаво, и въ мене се събуждаха свидни, родни картини: мислѣхъ за нашитѣ планинци, напуснали дебритѣ и усойтѣ на Балкана и зарѣяни изъ безкрайнитѣ полета на Добруджа. И въ душата ми, като отдавна виденъ сънь, долитаха тихитѣ вълни отъ сребърния звѣнъ на стадата, идиличниятъ лѣхъ на старитѣ овчарски повести, пролѣтниятъ накитъ на зелената и необятна степъ, лениво излегната въ блѣсъка на слънцето. Всичко това оставаше тѣй далечъ, за всѣкога може би!